

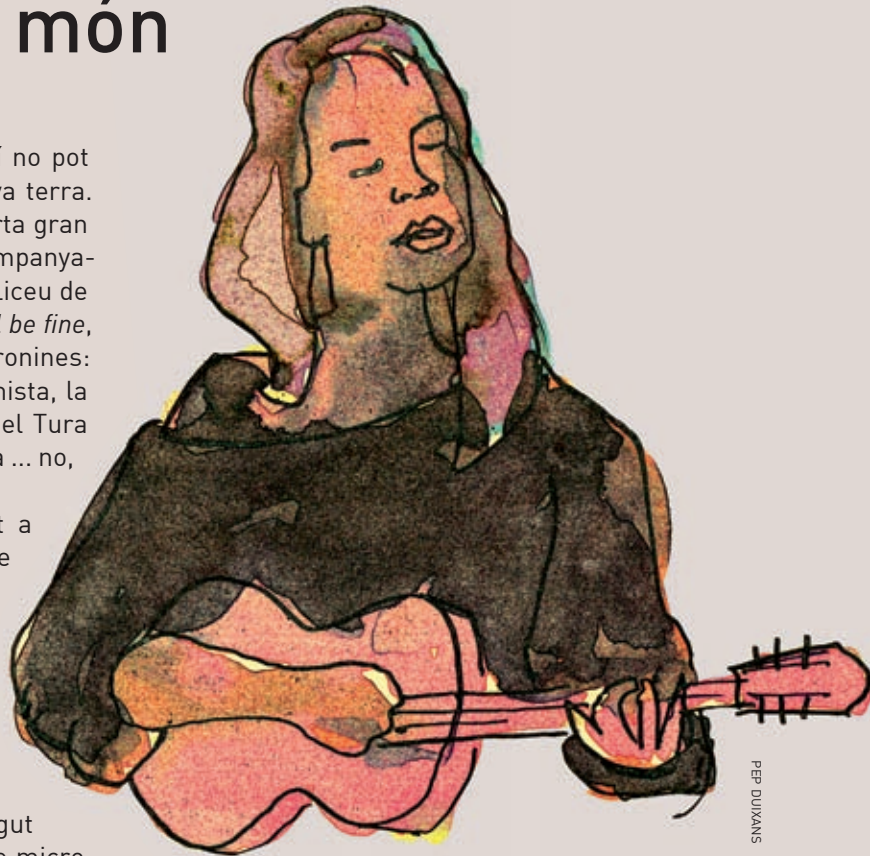
Cèlia Pallí, de Torroella al món

La cantautora torroellenca Cèlia Pallí no pot pas dir que no sigui profeta a la seva terra. Des que, el 2014, va entrar per la porta gran a l'Espai Ter de Torroella —amb acompanyament d'orquestra i tot—, així com al *foyer* al Liceu de Barcelona, ha passejat el seu primer disc, *I'll be fine*, per tot Catalunya. Especialment per terres gironines: se l'ha pogut escoltar, amb la seva veu intimista, la seva guitarra i el seu ukelele, a les festes del Tura d'Olot, a festivals d'estiu a Girona, Figueres i a ... no, a Cadaqués no, que es va anul·lar per pluja.

Però per recollir aquest reconeixement a casa seva ha hagut de fer molta marrada. De fet, la seva trajectòria ha madurat durant deu anys a Toronto, on resideix. El seu currículum professional s'assembla als d'altres músics joves d'ara, siguin de clàssica, jazz o pop: més que no pas aquí, les oportunitats són allà a fora, si ets bo i treballes dur. És al Canadà on s'ha format professionalment, on ha recollit els seus primers èxits, on ha pogut editar el seu disc gràcies a una campanya de micromecenatge. Canta bàsicament en anglès, però també en castellà i català («Que no em sents?»). Bo i mantenint ben fermes els dos accents damunt el nom i el

I'll be fine

Per situar-la, la comparen amb Lana del Rey. Les he escoltades totes dues, i ja ho entenc: un pop adult i tranquil, fet per unes artistes que, component i interpretant les seves músiques, intenten que ningú no desfiguri la seva intenció creativa. Fins i tot s'assemblen físicament. Però Cèlia Pallí és més artesanal: al seu disc *I'll be fine* hi sentireu la seva veu nua, instruments reals, sons fruit de la seva experiència de la música en viu. Seguint els consells de la seva mare, es va centrar a escriure cançons, i potser per això al disc hi ha la cançó *Mamma*. Toca el piano, percussió, guitarra i ukelele —aquesta guitarra encongida que des de Manel ençà identifiquem com a instrument de música *indie*—. Per aquí se sol acompanyar d'exmembres del grup Glaucs, com el bateria Àngel Valentí. Sí, torroellenc.

cognom, un d'obert i un de tancat, Cèlia Pallí és ben bé una artista *glocal*. L'hauríeu de veure en la seva actuació televisiva a *The Being Frank Show*, ensenyant al presentador a pronunciar «Torroella de Montgrí». «Tan pocs, sou? Podeu fer una barbacoa tots junts!», li diu ell. Després ella li explica de pressa i corrents la seva trajectòria, el seu avi i oncle músics, el seu naixement artístic a Holanda, la seva activitat musical canadenca. Al final, el presentador la deixa cantant després d'anunciar-la, mig a la italiana, com a «Cel·lia Pal·li». Es veia a venir.

Doncs sí, Cèlia Pallí és néta del gran tenora Agustí Monguilod, dels Montgrins, i neboda del tible Juli Monguilod, de l'Orquestra Maravella. Però ella és del segle XXI, ha estat telonera de Nelly Furtado, ha col·laborat com a vocalista amb Paulina Rubio i coneix, des de dins, el món de la música pop internacional. Té una web, un canal YouTube, un de Soundcloud i un videoclip de presentació eficients i professionals. Malgrat tot plegat, fa pedagogia de Catalunya quan pot i, com els accents damunt del seu nom, mira de mantenir els dos peus damunt les dues pàtries que té per terres. Crec que hauria de tenir a punt la seva web també al català ben aviat.